

NEDJELJNA ČITANJA: Izl 32,7-11.13-14; Ps 51,3-4.12-13.17.19; 1Tim 1,12-17; Lk 15,1-32

Intimnu i životnu povezanost s Bogom može čovjek zaboraviti, ne priznati i čak izričito odbaciti. Takvi stavovi mogu imati najrazličitije uzroke: pobunu protiv prisutnosti zla u svijetu, neznanje ili vjerski nehaj, brige za svjetovno i za bogatstvo, loš primjer vjernika, misaone struje protivne vjeri i naposljetku težnju čovjeka grešnika da se, iz straha pred Bogom, sakrije te izmakne njegovu pozivu. »Neka se raduje srce onih što traže Gospodina« (Ps 105, 3). Iako čovjek može zaboraviti ili odbaciti Boga, Bog ipak neumorno svakoga čovjeka zove, da ga traži, da živi i nađe sreću. No to traganje zahtijeva od čovjeka puni napor uma i ispravnost volje, »srce iskreno« kao i svjedočanstvo drugih koji će ga naučiti tražiti Boga. »Velik si, Gospodine, i hvale dostojan veoma; velika je tvoja snaga, i mudrosti tvojoj nema mjere. I hvaliti te želi čovjek, sićušni djelić tvoga stvorenja, čovjek koji svuda sa sobom nosi svoju smrtnost, koji nosi sa sobom svjedočanstvo svoga grijeha i svjedočanstvo da se oholima protiviš. Pa ipak te želi hvaliti čovjek, sićušni djelić tvoga stvorenja. Ti ga potičeš da traži radost hvaleći tebe, jer si nas stvorio za sebe, i nemirno je srce naše dok se ne smiri u tebi.« [KKC, 29-30]